

Η πρόεδρος του ΕΟΤ Άντζελα Γκερέκου αγιογραφεί σήμερα στην pemptousia.tv

/ [PEMPTOUSIA TV](https://pemptousia.tv)

Για την εμπειρία της στην αγιογραφία, στο πλευρό του Άρχοντα Αγιογράφου του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, Κωνσταντίνου Ξενόπουλου αλλά και το ρόλο που μπορεί να παίξει στον τουρισμό η τέχνη αυτή, μίλησε η πρόεδρος του ΕΟΤ Άντζελα Γκερέκου στην αποκλειστική συνέντευξη που έδωσε στην Πεμπτουσία, στο Αρχοντικό των Μπενιζέλων στην Πλάκα.

Όπως εξομολογείται η κ. Γκερέκου, «Η αγιογραφία είναι προσευχή που φέρνει γαλήνη στην ψυχή!» Δείτε τη συνέντευξη σήμερα στο πρόγραμμα της pemptousia.tv στις 12.40 & 20.40.

Το σπίτι των Μπενιζέλων, που ανεγέρθηκε πιθανότατα στο πρώτο μισό του 18ου αιώνα, είναι το τελευταίο σωζόμενο κονάκι στην Αθήνα και ένα από τα λίγα παραδείγματα ανάλογων αρχοντικών που σώζονται στη νότια Ελλάδα.

Πρόκειται για ένα διώροφο ορθογώνιο κτίσμα, διαστάσεων 9.30 x 23.70 μ., με λιθόκτιστο ισόγειο και κατά βάση ξύλινη ανωδομή, το οποίο υψώνεται στο κέντρο της ιδιοκτησίας και διαθέτει δύο αυλές, τη βόρεια και τη νότια. Από το εσωτερικό του έχει κανείς άμεση πρόσβαση προς τη βόρεια περιμαντρωμένη μέχρι σήμερα αυλή, προς την οποία υφίσταται τοξωτή στοά στο ισόγειο και ξύλινο χαγιάτι στον όροφο. Προς νότο ήταν κάποτε διαμορφωμένος ο κήπος του αρχοντικού. Σε αυτόν το χώρο, όπου βλέπει και κλειστός εξώστης (σαχνισί) που προεξέχει στο μέσον της αντίστοιχης όψης του αρχοντικού, φθάνει κανείς από τη βόρεια αυλή μέσα από ένα διαβατικό. Οι πλάγιες όψεις του αρχοντικού, ανατολικά και δυτικά, ήταν κάποτε ελεύθερες, καθώς εκεί εντοπίζονται παράθυρα που έφραξαν **νεώτερες οικοδομές**.

Γενικά η αρχική ιδιοκτησία πρέπει να ήταν πολύ ευρύτερη. Μάλλον εμπεριείχε την περιοχή προς νότο, όπου έχει εντοπιστεί ένα μεσαιωνικό ελαιοτριβείο, ενώ το ισόγειο του κτίσματος φαίνεται πως συνεχιζόταν προς τα ανατολικά, ίσως με μονώροφο κτίσμα με ταράτσα.

Το λιθόκτιστο ισόγειο αποτελείται από τρεις κλειστούς χώρους και τη στοά. Στους χώρους του ισογείου διατηρούνται και μάρτυρες της οικοδομικής ιστορίας του αρχοντόσπιτου. Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η τοξοστοιχία της στοάς, η οποία φέρεται από μονόλιθους λεπτούς μαρμάρινους κίονες με κολουροκωνικά κιονόκρανα, κοσμημένα με φύλλα καλάμου και άκανθας. Στο ισόγειο των Μπενιζέλων χωροθετούνται, όπως συνήθως, βοηθητικές λειτουργίες και εγκαταστάσεις που αφορούν οικονομικές δραστηριότητες. Έχουν εντοπιστεί μεγάλα πιθάρια για την αποθήκευση σιτηρών, λαδιού και οίνου, καθώς και σύστημα από πατητήρια και δοχεία για το μούστο.

Στην αυλή του αρχοντικού υπάρχει πηγάδι, ενώ στο πλάι της κτιστής σκάλας, που οδηγεί στον όροφό του, εντάσσεται νιπτήρας -πρόκειται για δύο στοιχεία που συνδέονται με τη διασφάλιση του νερού για οικιακές ανάγκες και χαρακτηρίζουν τα αρχοντόσπιτα της εποχής.

Ο όροφος, κατασκευασμένος κυρίως από ξυλόπηκτους τοίχους, συνιστά τον κύριο χώρο διαβίωσης. Δύο είναι τα βασικά στοιχεία που διαμορφώνουν την κάτοψή του, ο οντάς (η μονάδα του δωματίου για όλες τις καθημερινές δραστηριότητες) και το χαγιάτι (ένα ανοιχτό πέρασμα προς τα δωμάτια, με καθιστικά -σοφάδες- στα άκρα του και τον ορτά-σοφά στο κέντρο του, προς νότο).

Στο **αρχοντικό των Μπενιζέλων** υπάρχουν δύο συμμετρικά διατεταγμένοι οντάδες -χειμερινός με τζάκι και θερινός-, όπου η είσοδος γινόταν μέσα από ξύλινη διώροφη μουσάντρα, που καταλάμβανε ολόκληρη τη μία στενή πλευρά τους. Οι οντάδες διαθέτουν σειρές μικρών σχετικά παραθύρων, με φεγγίτες από πάνω τους, που έκλειναν με γύψινο διακοσμημένο υαλόφραγμα στην εσωτερική παρειά τους. Χαρακτηριστικό των χώρων του ορόφου είναι η ευέλικτη επίπλωση και εσωτερική διαμόρφωση, που στη διάρκεια της ημέρας μπορούν να αλλάζουν για να ανταποκριθούν σε διαφορετικές ανάγκες. Οι προσεγμένες ξυλοκατασκευές και τα δείγματα ξυλόγλυπτης διακόσμησης που απαντούν σε αυτόν είναι συνήθεις στα κονάκια της περιόδου.